

Carlos Vitale i Carlos Skliar

ESCRIPTORES ARGENTINS

“La literatura breu és ideal per als temps que vivim”

Carlos Vitale i Carlos Skliar tenen molt en comú. Comparteixen nom, nacionalitat (tots dos són argentins), una confessa i contagiada passió per Barcelona i, sobretot, l'aposta per una literatura que creu en la significació del silenci i que intenta el difícil repte de dir molt en molt poques paraules. Per això tots dos són poetes i per això tots dos escriuen microrrelats i altres formes de l'anomenada minificció. Dijous, dos llibres d'aquesta literatura de l'essencial, 'Descortesía del suicida' i 'No tienen prisa las palabras', van reunir tots dos escriptors, Carlos Vitale i Carlos Skliar, a la Llibreria L'Odissea de Vilafranca.

Per què escriure i llegir microliteratura (microrelats, aforismes, poemes en prosa...? Intenteu convèncer aquells que diuen que ells són només lectors de novel·les de moltes pàgines?

Carlos Vitale: Per què llegir 500 pàgines si el mateix es pot dir, fins i tot millor, en cinc línies? Deixem els farciments per als raviolis.

Carlos Skliar: No intento convèncer ningú. Cada gènere literari troba els lectors que li donen vida i sobrevida. Tanmateix, en el meu cas, hi ha una raó inexcusable per a la microliteratura: no sóc capaç de dotar l'escriptura d'escenaris metafísics. L'escriptura que intento, més enllà dels seus efectes i resultats, neix d'un obrir i tancar els ulls, té la duració d'allò que s'escolta, de l' instant on passa alguna cosa. Això passa també per la meua lectura filosòfica del món: prefereixo el fragment al discurs, el paràgraf a l'obra.

Considerem que la literatura breu pot apropar a la literatura als lectors no habituals?

Carlos Vitale: Per descomptat que

sí. La literatura breu és ideal per als temps que vivim i els mitjans de comunicació que tenim. Però, alerta, en 140 caràcters hi caben moltes coses, fins i tot moltes vides.

Carlos Skliar: Amb "No tienen prisa las palabras" m'he adonat de l'enorme atracció que pot generar la literatura breu. Però no es tracta de la defensa de la brevetat per la brevetat, sinó de l'opció d'una veu que té quelcom a dir i que troba una manera d'anotar les irrupcions i les interrupcions del món. Crec que hi ha molts lectors que busquen àvidament una literatura que no sigui sols conceptual i representacional.

Tots dos sou sobretot poetes. Quines connexions veieu entre un microrrelat i un poema?

Carlos Vitale: Per a mi, gairebé sempre, són exactament el mateix. Penso que gran part dels textos de "Descortesía del suicida" podrien formar part d'un llibre de poemes en prosa. Diria que només un 20 o un 30% de "Descortesía" són estrictament microrelats, la resta són textos híbrids, mestissos, una barreja de gèneres que és precisament el que persegueixo a l'escriure. No sé si sempre ho aconsegueixo.

Carlos Skliar: Penso que la poesia tendeix a la verticalitat, a un efecte abrupte, a una mena de caiguda per un abisme que sembla que no s'acaba mai. Al microrrelat, en canvi, he sentit que l'important és l'intermezzo, la duració, el durant. Potser les dues formes comparteixen l'amor i el dolor per l' instant, però amb desenllaços diferents.

Quins han estat els vostres mestres? Què heu après especialment de cadascun d'ells?

Carlos Vitale: He tingut massa mestres per ser tan mal alumne: Borges, Cortázar, Walser, Kafka, Bernhardt, Flaiano, Bufalino, Lichtenberg... I de tots he procurat aprendre el mateix: la

precisió del vocabulari. Carlos Skliar: L'herència és infinita. A més de reconèixer la profunda presència del mestre Carlos Vitale en el que intento escriure i el fèrtil llegat de Clarice Lispector en el que intento sentir, em reconeixo molt proper a alguns llibres de Peter Handke, sobretot a aquells que revelen la seva escriptura de les percepcions: "El pes del món" i "Història del llapis". L'escriptura com a corporitat, més enllà de l'opinió i de la informació. Una escriptura que pugui reflectir l' instant, amb paraules de l' instant.

Amb tècniques de la microliteratura, faci de crític de 'Descortesía del suicida' (a Carlos Skliar).

Fuetades. Carícies. Un llenguatge que es rebel·la contra la seva pròpia impotència. La nostra imatge, descarnada, davant del mirall que no voldríem. Un copet a l'esquena. L'absurd de l'humà. La reconciliació amb l'humà.

Amb tècniques de la microliteratura, faci de crític de 'No tienen prisa las palabras' (a Carlos Vitale).

Estic indignat amb Carlos Skliar perquè va escriure el llibre que jo voldria haver escrit. I a traïció.

Heu tingut temps de fer-vos una idea de com és el Penedès?

Carlos Vitale: Fa més de 30 anys que visc a Barcelona i ja he tingut ocasió de conèixer el Penedès. Però mai la meua visita ha estat tan agradable com la d'avui, en que he pogut presentar el meu llibre a "L'Odissea".

Carlos Skliar: Aquí viuen l'Olga i el Paco, els editors de Candaya, que també són els meus amics, així que aquesta és ja la meua quarta visita a Vilafranca. Torno a final de mes a l'Argentina i les meves percepcions del Penedès es comencen a convertir en records: les places i rambles sempre obertes de Vilafranca, el misteriós columbari de l'Arboçar, els turons de vinyes verdes...